

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 22 - 28 august 2021

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0762/257.733; Pr. Ioan: 0762/698.455

RUGĂCIUNE

O, Doamne, nu numai vălul Te ascunde dinaintea mea, ci și un zid de nepătruns. Cât de greu este aceasta după ce am simțit prezența Ta atât de aproape!

Dar sunt pregătit să rămân în această stare atâta timp cât îți place Ție să mă mențin în ea, o Preadulcele meu Isus, deoarece credința îmi spune, că Tu ești încă și întotdeauna lângă mine... Pe Tine Te caut...

De aceea ajută-mă să ajung la Tine prin credința curată...

Niciodată nu am simțit o slăbiciune atât de mare, dar credința îmi spune că această goliciune a mea mă apropie mai mult de Tine și socotesc că tocmai datorită propriei mele slăbiciuni mă iubești așa de tare, căci atâtea haruri mi-ai oferit!...

Împarte și altor suflete dulceața și mângăierea Ta, pentru a le atrage la Tine.

Iar pentru mine, fă, ca întunecimea care m-a cuprins, să mă apropie mai mult de Tine. Amin.

(După Sfânta Elisabeta a Sfintei Treimi)

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Lucian Mihele, Antonio David, Olga Tuduce, Gabriela Pop și Anamaria Scurt**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Călcând pe valurile disperării

După momentul înmulțirii pâinilor Isus îi “silește” pe ucenici să intre în barcă, așa cum ne spune textul Evangheliei, și dând drumul mulțimilor se urcă pe munte pentru a se ruga. Apostolii sunt singuri în barca agitată de valuri din ce în ce mai mari. Singuri doar aparent, fiindcă Isus este lângă ei. Este lângă ei în rugăciune și este lângă ei și fizic, chiar dacă nu-l recunosc. Deoarece barca este unul dintre simbolurile Bisericii, am putea spune că situația ucenicilor e similară cu situația creștinilor de după Înviere și deci și cu a noastră. Isus este într-o înălțimi împreună cu Tatăl și Biserica de astăzi pare să se confrunte cu valuri fără precedent. Valuri ce într-o epocă nu de mult apusă erau întruchipate de prigoana comunistă, valuri ce astăzi iau forma unei prigoane mult mai subtile, în care persecuția se face cu un zâmbet diplomatic pe buze și sub un strat consistent de machiaj “politiquement correct”. Sunt valuri cărora din punct de vedere strict uman nu le putem face față. Și de fapt nici nu suntem chemați să le facem față în mod direct, deoarece problema noastră nu sunt valurile, ci relația personală cu Isus. Dacă ne-am ocupa și preocupa doar de valuri, am fi în situația lui Petru, care chiar dacă îl are aproape pe Mântuitorul, se afundă prin frică și neîncredere. Este problema omului dintotdeauna, începând cu Adam, care se cufundă în păcat prin neascultare, deoarece își întoarce privirea de la Dumnezeu pentru a asculta glasul șarpelui. Mărturiile exorciștilor sunt unanime în a relata același continuu, neîntrerupt refren al celui rău: “nu poți să-mi faci nimic, Dumnezeu te-a înșelat, Isus a murit degeaba, ești singur și neputincios, nu voi pleca niciodată”. Dacă atenția preoților ar fi îndreptată înspre el, disperarea i-ar cuprinde instantaneu. La fel ar fi și în cazul nostru, căci chiar dacă nu auzim fizic glasul celui rău, lumea ne transmite aceleași mesaje ale prințului ei: nimic nu are sens, vești de războaie, crize fără precedent în toate aspectele vieții noastre. Prin toate acestea un tsunami de frică și disperare se ridică amenințător tot mai mare în jurul nostru. Dacă privirea ne-ar rămâne hipnotic fixată doar asupra acestui tablou al terorii, ne-am scufunda.

Îl avem în schimb pe Mântuitorul chiar lângă noi. Și contemplând cuvintele Evangheliei îl vedem călcând valurile în picioare. El, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Femeii care calcă, zdrobind, capul șarpelui este scăparea noastră. Privind la El, asemenea lui Petru suntem și noi capabili să călcăm superbia valurilor și încercărilor acestei vieți. Avem nevoie doar de încrederea în Isus, de credință. Aici stă puterea Bisericii: avându-l în fruntea ei pe Petru, cel care a experimentat și căderea extremă și infinita iertare, și scunfundarea prin lipsă de credință și mâna îndurătoare a Mântuitorului, știe foarte bine că tăria nu stă în noi, ci în iubirea și îndurarea lui Dumnezeu.

Noi, fii și vârstare ale Bisericii lui Cristos, să ne odihnim întotdeauna privirea pe ochii blânzi ai Mântuitorului, știind că brațele lungi ale îndurării sale ne vor ridica întotdeauna din căderile noastre chiar și atunci când din slăbiciunea noastră va răzbate doar un firav murmur: “Doamne, scapă-ne!”

PS Claudiu, Episcopul Eparhiei de Cluj-Gherla